

KAPITOLA 1

Když nám ten dopis přišel do schránky, máma byla radostí bez sebe. Byla přesvědčená, že se tak vyřeší všechny naše problémy, že prostě zmizí. Její skvostný plán měl jediný háček, a to mě. Nebyla jsem vyloženě neposlušná dcera, ale v tomhle jsem se jí vzepřela.

Nechtěla jsem patřit do královské rodiny. Nechtěla jsem být První. Nechtěla jsem se o to ani pokusit.

Zavřela jsem se ve svém pokoji, jediném místě, kam nedolehlo brebentění celého domu, a snažila jsem se přijít na nějaký argument, kterým bych mámu zviklala. Měla jsem sice už celkem slušnou sbírku vlastních a upřímných názorů... jenže slyšet by nechtěla ani jeden z nich.

Moc dlouho jsem se jí vyhýbat nemohla. Blížil se čas večere, a jelikož jsem byla z dětí nejstarší, náležely mi kuchařské povinnosti. Vyhrabala jsem se z postele a zamířila do hadího hnízda.

Máma se na mě jenom beze slova podívala.

Zatímco jsme připravovaly kuře, těstoviny a jablečné plátky

a prostíraly pro pět, předváděly jsme mezi kuchyní a jídelnou tichý taneček. Kdykoli jsem k matce zvedla oči, upřela na mě tak nelitostný pohled, jako by chtěla, abych se cítila provinile a přála si to, co ona. Takhle to na mě občas zkoušela. Třeba kdykoli jsem odmítla pracovat pro rodinu, o které jsem věděla, že je hrubá. To po mně máma například chtěla, abych provedla generální úklid, protože jsme si nemohli dovolit Šestého na výpomoc.

Někdy to zabralo, někdy ne. V tomhle se mnou ale nic nezmožila.

Máma nesnášela, když jsem byla tvrdohlavá. Jenže to jsem měla po ní, takže ji to nemělo překvapovat. Tady ale nešlo jenom o mě. Máma byla poslední dobou hodně nervózní. Léto se chýlílo ke konci a brzy nás čekala zima. A starosti.

Vtom máma rozzlobeně položila džbáněk čaje s bouchnutím doprostřed stolu. Při myšlence na čaj s citronem se mi v ústech začaly sbíhat sliny. Musela jsem si ale počkat. Byla by škoda vypít si svou sklenku ještě před večerí a pak zůstat jen o vodě.

„Zabilo by tě, kdybys tu přihlášku vyplnila?“ vyštěkla, když už se nedokázala udržet. „Selekce by pro tebe mohla být skvělá příležitost. Pro nás pro všechny.“

Nahlas jsem si povzdychla. Kdybych formulář vyplnila, dobrovolně bych se přiblížila smrti. Nebylo žádným tajemstvím, že na palác často a nemilosrdně útočili rebelové – podzemní kolonie, které nesnášely Illeu, naši rozlehlou a srovnatelně mladou zemi. V Karolíně jsme jejich řádění už zažili. Spálili na troudu jeden z domů soudců a zničili auta několika Druhým. Jednou dokonce přepadli vězení, ale tehdy jsem se nemohla zbavit pocitu, že udělali správně, protože vysvobodili jen jakousi těhotnou náctiletou dívku a jednoho Sedmého, otce devíti dětí.

Možné nebezpečí ale nebylo to jediné, co mě od účasti v Sele-

ci odrazovalo. Přišlo mi, že by mi snad puklo srdce, kdybych ji jen vzala v úvahu. S úsměvem jsem pomyslela na všechny důvody, pro které jsem chtěla zůstat přesně tam, kde jsem byla.

„Poslední roky byly pro tvého otce strašně těžké,“ poznamenala máma. „Měla bys myslet na něj, pokud je v tobě aspoň špetka soucitu.“

Táta. No jo. Vážně jsem mu chtěla pomoci. I May a Geradovi. A matce nejspíš taky. Když o tom takhle mluvila, moc do smíchu mi nebylo. Situace byla napjatá už pěkně dlouhou dobu. Zajímalo mě, jestli tohle táta považuje za způsob, jak se vrátit k normálu, pokud ovšem peníze mohly vůbec něco zlepšit.

Nebyli jsme na tom tak bídňě, abychom se báli o přežití. Nebyli jsme úplně chudí, ale moc nám k tomu nechybělo.

Naše kasta byla jen třetí odspodu. Patřili jsme mezi umělce a stejně jako třeba klasické hudebníky nás dělily jen tři stupně od špíny. Doslovné. Opasky jsme měli utažené, že víc to už nešlo, a náš příjem závisel na změnách ročních období.

V jedné zastaralé učebnici dějepisu jsem četla, že kdysi do zimních měsíců spadaly všechny větší svátky. Jakýsi Halloween, po něm Díkůvzdání, pak Vánoce a Silvestr. Všechny pěkně po sobě.

Vánoce byly stále stejné. Datum Božího narození jen tak nezměníte. Ovšem Nový rok se po uzavření mírové smlouvy s Čínou začal v Illeji slavit podle lunárního kalendáře až v lednu či únoru. Ostatní jednotlivé oslavy díky a nezávislosti se na naší straně světa shlukly do jediného Svátku vděku, který se konal v létě. Byla to slavnost k výročí založení Illey a taky výraz radosti, že jsme ještě živí.

Halloween jsem nikdy nepoznala. Ztratil se bůhvíkam.

Takže naše rodina byla plně zaměstnaná aspoň třikrát v roce. Táta s May vyráběli umělecké předměty, které si panstvo kupova-

lo jako dárky, máma a já jsme vystupovaly na oslavách – já jsem zpívala, ona hrála na klavír – a nikdy jsme neodmítli práci, kterou jsme mohli zvládnout. Když jsem byla mladší, děsilo mě to, ale později jsem s kulisovou hudbou splynula. Tak nás totiž naši zaměstnavatelé brali. Měli jsme být slyšet, ale ne vidět.

Gerad svůj talent ještě neobjevil. Bylo mu teprve sedm, měl ještě trochu času.

Listí mělo brzy změnit barvu a náš skromný svět měl opět znejistět. Pět hladových krků, ale jenom čtyři pracující. A žádná zaručená zakázka až do vánočních svátků.

V tomhle ohledu mi Selekcce přece jenom připadala jako záchranné lano, kterého bych se mohla zachytit. Ten hloupý dopis mě mohl vytáhnout z temnoty i s celou mou rodinou.

Ohlédla jsem se na matku. Na Pátou byla trochu moc plnoštíhlá, což bylo dost zvláštní. Nebyla žádný velký jedlík, kromě toho jsme ani neměli nic, čím by se mohla přejídat. Nejspíš tak vypadá každé tělo po tolika porodech. Stejně jako já měla zrzavé vlasy, ale v jejích zářila spousta bílých pramínků. Ty se zničehonic a ve velkém počtu objevily dva roky předtím. U očí měla hluboké vrásky, přesto byla pořád moc hezká. Zatímco se pohybovala po kuchyni, všimla jsem si, jak je shrbená. Jako by na ramenou nesla neviditelnou tíhu.

Věděla jsem, že má hodně starostí. Taky mi bylo jasné, že právě kvůli nim se mnou snaží manipulovat. Hádaly jsme se spolu i v méně obtížných obdobích, jenže jak se blížil podzim bez práce, byla čím dál podrážděnější. Nepochybně mě považovala za nerozumnou holku, když jsem tu stupidní přihlášku nechtěla ani vyplnit.

Jenže na světě byly určité věci, důležité věci, které jsem milovala. A ten kus papíru představoval zeď, která mě oddělovala

od toho, po čem jsem toužila. Možná jsem toužila po hloupostech, možná po něčem, co jsem ani nemohla mít. Ale bylo to něco mého. Svých snů jsem se nehodlala vzdát a bylo jedno, kolik pro mě rodina znamená. Kromě toho jsem jí dala už dost.

Po tom, co se Kenna vdala a Kota odešel, jsem byla nejstarší dítě a své role jsem se ujala tak rychle, jak jen to šlo. Děkala jsem všechno proto, abych rodině přispěla. Domácí výuku jsme podřídili zkouškám, které zabíraly většinu dne, protože vedle zpěvu jsem se učila hrát i na několik nástrojů.

Jenže ve chvíli, kdy nám doručili ten dopis, veškerá moje dřina ztratila smysl. V máminých představách jsem už byla královna.

Kdybych byla chytřejší, schovala bych tu hloupou zásilku ještě předtím, než se táta s May a Geradem vrátili domů. Netušila jsem ale, že ji máma strčila mezi své šaty, aby ji otevřela během jídla.

„Singerovým,“ zapěla nahlas.

Pokusila jsem se jí dopis vytrhnout z rukou, ale máma byla rychlejší. Dřív nebo později by se to rodina stejně dozvěděla, ale štvalo mě, že jim to máma chce sdělit tímhle způsobem. Tak si bude moct všechny získat na svou stranu.

„Mami, prosím!“ žadonila jsem.

„Já to chci slyšet!“ vypískla May. To mě ani nepřekvapilo. Moje mladší sestra vypadala úplně stejně jako já, akorát s tříletým zpožděním. Ačkoli vzhledově jsme byly téměř totožné, naše osobnosti se naprosto lišily. Na rozdíl ode mě byla May společenská a taky velice talentovaná. A momentálně blázen do kluků. Bylo jasné, že tahle příležitost jí bude připadat neuvěřitelně romantická.

Bylo mi tak trapně, až jsem zrudla. Táta pozorně poslouchal, zatímco May doslova skákala radostí. Gerad, můj drahoušek, pokračoval klidně v jídle. Máma si odkašlala a dala se do čtení.

„Nedávné sčítání obyvatelstva potvrdilo, že ve vašem domě v současnosti pobývá mladá žena ve věku mezi šestnáctí a dvaceti lety. Rádi bychom vás upozornili na blížící se příležitost k uctění velkého illejského národa.“

May mě popadla za předloktí a znovu vypískla. „To jsi ty!“

„Já vím, ty opičko. Pusť mě, nebo mi zlomíš ruku.“ Ruku mi ovšem nepustila a dál vesele poskakovala.

„Náš milovaný princ, Maxon Schreave,“ pokračovala máma, „dosáhne tento měsíc plnoletosti. Na cestu touto novou životní etapou by si rád mezi pravými dcerami Illey našel společníci a oženil se s ní. Pokud vaši dceru, sestru či chráněnkou, která splňuje podmínky, zajímá možnost stát se chotí prince Maxona a zbožňovanou illejskou princeznou, vyplňte prosím přiloženou přihlášku a doručte ji zpět na nejbližší Správní úřad. Z každé provincie bude pro setkání s princem nahodile vybrána jedna žena. Účastnice budou po celou dobu ubytovány v nádherném illejském paláci v Angeles. Rodiny všech účastnic budou za službu prokázanou království *štědře odměněny*.“ Máma schválně zdůraznila poslední slova.

Zakoulela jsem očima a nechala ji číst dál. Takhle to u dvora chodilo. Všechny princezny narozené do královské rodiny se musely podřídit domluveným sňatkům, které měly upevnit vztahy s jinými zeměmi. Chápala jsem, že potřebujeme získat spojence, ale tenhle způsob se mi vůbec nelíbil, a to i přesto, že se mě to netýkalo, a doufala jsem, že nikdy ani nebude. V královské rodině chyběla princezna už celé tři generace. Princové měli zase za úkol udržovat morálku našeho občas prchlivého národa, a proto se ženili s ženami z lidu. Tím nás nejspíš chtěli všechny spojit a připomenout nám, že i samotná Illeá vznikla prakticky z ničeho.

Nic z toho mě nelákalo. A představa, že bych vstoupila do te-

levizní soutěže, při které celá země sleduje, jak si ten nafoukaný strašpytel vybírá z řady holek tu nejúžasnější a nejpovrchnější, aby jen mlčky stála vedle něj a usmívala se... už jen z toho bych řvala. Existuje něco víc ponižujícího?

V domech Druhých a Třetích jsem toho viděla dost, abych věděla, že mezi ně nechci nikdy patřit, natož pak mezi První. Kromě časů, kdy jsme skutečně trpěli hladem, mi nevadilo, že jsem Pátá. To máma se chtěla vyšplhat do vyšších kast, ne já.

„A princ by si samozřejmě vybral Americu! Je totiž nejkrásnější ze všech,“ rozplývala se máma.

„Prosím tě, mami. Vždyť jsem tuctová.“

„To teda nejsi!“ vykřikla May. „Vypadáme přece stejně a já jsem krásná!“ Zubila se na mě tak zešíroka, že jsem se rozesmála. Vlastně se nemýlila. May byla skutečně krásná.

Nejen díky své tváříčce, vítěznému úsměvu a jasným očím, bylo v tom něco víc. Z May vyzařovala energie a nadšení, kvůli kterým jste chtěli zůstat v její blízkosti. Byla magnetická, což já jsem tedy popravdě nebyla.

„Gerade, co si myslíš ty? Podle tebe jsem hezká?“ zeptala jsem se.

Všechny oči se upřely na nejmladšího člena rodiny.

„Ne! Holky jsou trapný!“

„No tak, Gerade,“ povzdychla si máma přehnaně nahlas, ale zlobila se jen naoko. Na Gerada se nikdo naštvat neuměl. „Americo, ty přece víš, že jsi moc pohledná dívka.“

„Když jsem tak pohledná, proč o mě kluci nemají zájem?“

„Ale oni mají zájem, jenže já je vždycky odeženu. Moje holky jsou příliš hezké na to, aby se vdaly za nějakého Pátého. Kenna si vzala Čtvrtého a vsadím se, že ty se můžeš dostat ještě výš.“ Nato se máma napila čaje.

„Jmenuje se James. Přestaň mu říkat číslem. A odkdy za mnou

ti kluci chodí?“ Hlas se mi postupně zvýšil. Nikdy jsem u našich dveří žádného kluka neviděla.

„Už nějakou chvíli,“ ozval se poprvé za celý večer táta. Jeho hlas zněl utrápeně a oči upíral jen do svého šálku. Zajímalo mě, co ho tak strašně znepokojuje. Že za mnou chodí kluci? Že se s mámou zase hádáme? Že se nechci přihlásit do soutěže? Nebo to, kam až bych to mohla dotáhnout, kdybych do ní přeče jenom šla?

S tátou jsme si byli dost blízcí. Myslím, že když jsem se narodila, máma byla už tak unavená, že se o mě většinu času staral táta. Povahu jsem zdělila po mámě, ale soucit jsem měla po něm.

Vtom ke mně táta na kratičkou chvíli vzhlédl a celé mi to okamžitě došlo. Nechce to po mně žádat. Neuposílal by mě tam. Jenže nemůže popřít užitek, který by naše rodina měla, kdybych se do soutěže dostala byť jen na jediný den.

„Buď rozumná, Americo,“ řekla máma. „V celé zemi jsme nejspíš jediní rodiče, kteří k tomu musí svou dceru přemlouvat. Mysli na to, jaká je to příležitost! Jednou by z tebe mohla být královna.“

„Mami. I kdybych chtěla být královna, což rozhodně nechci, z provincie se tam hlásí tisícovky dalších holek. Tisícovky. A i kdybych nějakým zázrakem prošla, soutěžit bude dalších třicet čtyři holek a v koketování budou určitě mnohem lepší, než bych já mohla předstírat.“

Gerad našpicoval uši. „Co je to koketování?“

„Nic,“ odbyli jsme ho všichni sborově.

„Pokud si myslíte, že bych přes to všechno mohla vyhrát, tak jste směšní,“ dokončila jsem.

Matka se odtáhla, pak vstala a nahnula se ke mně přes stůl.

„Někdo to vyhrát musí, Americo. A ty máš stejnou šanci jako ostatní.“ Odhodila svůj ubrousek a zamířila ke dveřím. „Gerade, až dojíš, půjdeš se vykoupat.“

Bráška jen zamručel.

May v tichosti jedla. Gerad si chtěl přidat, ale nic nezbylo. Když oba vstali, začala jsem sklízet ze stolu. Táta ještě seděl a popíjel čaj. Ve vlasech měl zase barvu, trošičku žluté, což mě rozesmálo. Pak se zvedl a rukou si smetl drobkou z košile.

„Nezlob se, tati,“ zamumlala jsem, zatímco jsem sbírala talíře.

„Co tě napadá, broučku. Já se nezlobím,“ usmál se něžně a vzal mě jednou rukou kolem ramen.

„Já prostě...“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat, zlatíčko. Já to chápu.“ Políbil mě na čelo. „Musím zpátky do práce.“

Pak jsem šla do kuchyně, abych uklidila. Svě jídlo, kterého jsem se téměř ani nedotkla, jsem zabalila do ubrousku a schovala do lednice. Ostatní nechali jen drobečky.

S povzdechem jsem se vydala do svého pokoje, připravená do postele. Celé to bylo k vzteku.

Proč na mě máma musí tak tláčit? Copak není s tátou šťastná? Copak ho nemiluje? Proč pro ni nic není dost dobré? Proč nás pořád musí někam cpát?

Natáhla jsem se na svou proleželou matraci a snažila se utřídit si myšlenky ohledně Seleкке. Nejspíš měla i své výhody. Nebylo by špatné aspoň chvíli dobře jíst. Navíc nehrozilo, že bych se do prince Maxona zamilovala, protože podle toho, co jsem viděla ve Zprávách z Illejského kapitolu, by se mi ten kluk ani nelíbil.

Připadalo mi to jako věčnost, než se přehoupala půlnoc. Zastavila jsem se u zrcadla vedle dveří, ujistila se, že moje vlasy vypadají stejně dobře, jako vypadaly ráno, a nanesla jsem si lesk na rty, abych svému obličejí dodala trochu barvy. Máma dost striktně hlídala, abychom šminky používaly jen na veřejná vystoupení, ale já jsem pro noci, jako byla tahle, vždycky nějaké potajmu sebrala.

Co nejtíši jsem se vkradla do kuchyně, kde jsem vzala svůj talíř se zbytky od večere, kus ztvrdlého chleba, jedno jablko a všechno jsem to zabalila. Měla jsem zpoždění a štvalo mě, že se k sobě do pokoje musím vrátit pomalu a tiše, jenže kdybych vyšla dřív, byla bych zase moc nervózní.

Otevřela jsem okno a vyhlédla ven na dvorek. Z měsíce byl vidět jenom srpek, takže jsem oči musela nechat přivyknout tmě, než jsem vyrazila. Stromový domek vzadu na trávníku nebyl skoro vidět. Když jsme byli menší, Kota uvazoval na větvě prostěradla, aby to vypadalo jako loď. Brácha byl vždycky kapitán a já jeho první plavčík. Mezi moje povinnosti patřilo hlavně zametání podlahy a vaření jídla, které jsem v máminých kastrolech připravovala z bláta a klestí. Kota si nabíral plné lžíce a „jedl“ tak, že si všechno házel přes rameno. Tím pádem jsem měla zase co zametat. Byla jsem ale šťastná, že s ním na lodi jsem.

Rozhlédla jsem se. Ve všech sousedních domech bylo zhasnuto. Nikdo mě nemohl vidět. Opatrně jsem z okna vylezla. Když jsem to ještě neuměla, mívala jsem břicho samou modřinu, ale už mi to šlo. Během let jsem to natrénovala. Taky proto, že jsem musela dávat pozor na jídlo.

V nejpěknějším pyžamu, co jsem měla, jsem přecupitala trávník. Nemusela jsem se převlékat, ale takhle jsem se cítila líp. Pravděpodobně bylo úplně jedno, co mám na sobě, ale v krátkých hnědých šortkách a bílé košili jsem si připadala hezká.

Schůdky přibité ke stromu jsem zvládla vylézt i s jednou rukou. To jsem taky nacvičila. S každým zdolaným stupínkem jsem cítila větší úlevu. Od domu jsem sice nebyla daleko, ale rozruch v něm mi připadal kilometry vzdálený. Na stromě jsem nemusela být ničí princezna.

Jakmile jsem se vyšplhala až do budky, kde bylo moje útočiště,

poznala jsem, že nejsem sama. V protějším rohu se někdo skrýval ve tmě. Dech se mi zrychlil, nemohla jsem s tím nic dělat. Položila jsem jídlo na zem a přimhouřila oči. Postava se pohnula a zapálila téměř shořelou svíčku. Světla nebylo moc, nikdo v domě by ho neviděl, ale stačilo. Nakonec vetřelec promluvil a na tváři se mu roztáhl potutelný úsměv.

„Ahoj krásko.“